struen dog set fra Lovens Standpunkt er den mest skyldige, er der formentlig dog ikke tilstrækkelig Grund til at afvige fra den naturlige Regel, at begge Forældre er lige nær til at forsørge Barnet. Overfører man denne Regel paa det Tilfælde, at der er Formuefællesskab mellem Ægtefællerne, hvad der jo er i det aldeles overvejende Antal Ægteskaber, kommer her Manden som den over hele Formuen eneraadige til at betale hendes Bidrag til Barnets Underhold; det kan være ærgerligt nok for ham — men hvorfor har han ikke sørget for Særeje? Har han i egen Interesse faaet etableret en absolut uretfærdig Formueordning med Hustruen, saa er han virkelig ikke at beklage, naar det en Gang imellem gaar ud over ham selv, fordi han ikke har sikret sig paa den af Loven anviste Maade.

Resultatet af Undersøgelsen om Forsørgelsen af et uægtefødt Barn, hvis Fader eller Moder var i Ægteskab, da Undfangelsen fandt Sted, kan da kortelig sammenfattes saaledes

A. Naar Faderen til det uægtefødte Barn var gift, da Barnet avledes:

1. Naar han har gjort sig skyldig i et Retsbrud overfor Moderen (f. Ex. voldtaget hende) paahviler Barnets Forsørgelse *alene* ham.
2. Saafremt Moderen ikke vidste, at Faderen var gift, og hun tilmed ved falske, men tilsyneladende troværdige Angivelser er bleven forledt til at antage ham for ugift, sker ingen Afvigelse fra den almindelige Regel om, at Forsørgelsespligten ligelig paahviler begge Forældrene.
3. I andet Fald, altsaa naar Moderen vidste, at han var gift, eller maa tilskrive sin egen Letsindighed, at hun ikke vidste det, paahviler Barnets Forsørgelse *alene* Moderen, saalænge den krænkede Hustru lever, men naar hun dør, indtræder for Faderen den sædvanlige Underholdspligt. Saafremt Moderen ikke kan forsørge Barnet, men dette helt eller delvis falder det offentlige til Byrde, er Faderen dog altid pligtig at holde dette skadesløst.

B. Var det Moderen til det uægtefødte Barn, der var gift paa den Tid, Undfangelsen skete, gjælder de almindelige Regler om uægtefødte Børns Forsørgelse.